

Fericiților Martiri, care bine v-ați nevoit și v-ați încununat,
rugați-vă Domnului să se îndure spre sufletele noastre.

LUNA FECIOAREI MARIA

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitate și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”
Anul XXIV Nr. 5 (310) mai 2020

Luna mai, Luna Preasfintei Fecioare Maria

A trăi luna mai aproape de Preacurata este o cale prin care o cinstim, iar Ea, Sfânta Fecioară, ne răspunde prin harurile ce ni le dăruiește. În fiecare din cele treizeci și una de zile ale lunii, Ocrotitoarea noastră ne ascultă rugăciunile și ne ajută în multe situații care pe noi ne depășesc. În luna mai, Fecioara Maria nu lasă pe nimeni cu mâinile goale.

Biserica își cheamă credincioșii la rugăciuni publice în luna Mariei și ori de câte ori o primejdie amenință lumea. În zilele acestea, Papa Francisc ne-a vorbit despre valoarea rugăciunii comunitare, în cadrul căreia noi venim cu rugăciunea noastră personală.

Situația creată de pandemia coronavirus ne-a lipsit de bucuria acestei rugăciuni chiar la Sărbătoarea Sfintei Învieri a lui Cristos. Ne-a lipsit?... Ne-a lipsit de participarea la celebrările Învierii așa cum ne-au fost transmise de părinți și de străbuni, dar Biserica ne-a adus Sărbătoarea în familii, în casele noastre. Pentru toată această atenție și grijă, mulțumim Episcopilor și preoților noștri.

Am putut vedea și trăi esențialul credinței și am gândit împreună catolicii de pe tot cuprinsul pământului. Desigur, avem aceeași autoritate doctrinară, același Crez și legătură cu Roma și trăim adânc identitatea noastră catolică. Am trăit-o și la aceste Sărbători, cu bucuria Învierii Domnului în inimă, când cântecul „Cristos a înviat...” a șters răceala tehnicii, a umanizat-o.

Luna mai din acest an este sub aceeași apăsătoare amenințare a pandemiei. Depinde de noi cum vom gândi să trăim acest timp al Preacuratei, bucuria unității noastre prin iubirea și cinstirea Sfintei Fecioare.

Pentru că devoțiunile către Sfânta Fecioară, obișnuite în luna mai, sunt aceleași oriunde în lume la catolici, cad diferențele locale, ca să lase loc unității când ne rugăm Sf. Rozariu sau când ne rugăm la Sfânta Fecioară de la Lourdes, Fatima și la Icoana miraculoasă, „Salus Populi Romani” de la „Bazilica Santa Maria Maggiore” din Roma - „Identitatea catolică este o prezență foarte reală, răspândită fără a ține seama de granițe”, ne încredințează Papa Benedict al XVI-lea, și luna mai o dovedește.

În luna mai Preacurata ne cheamă mai aproape de Ea și ne unește în rugăciune, cuprinzându-ne pe toți în iubirea Ei de Mamă. Și pe cei care nu cunosc „Luna mai”, ca timp de rugăcine și haruri, aparținând altor confesiuni, dar o cinstesc și o iubesc pe Sfânta Fecioară.

În „Medalia Miraculoasă”, din mâinile Sfintei Fecioare cad raze de lumină spre noi, sunt harurile ce ni le dăruiește. Reuniunea Mariană și toți cei care ne rugăm Preacuratei Mame, primind, să dăruim și noi, să însoțim rugăciunile noastre din această lună mai cu fapte bune și ajutor dat semenilor, pentru că este multă suferință astăzi. Este o altă calea a unității la care Sfânta Fecioară ne cheamă.

CALEA DESĂVÂRȘIRII

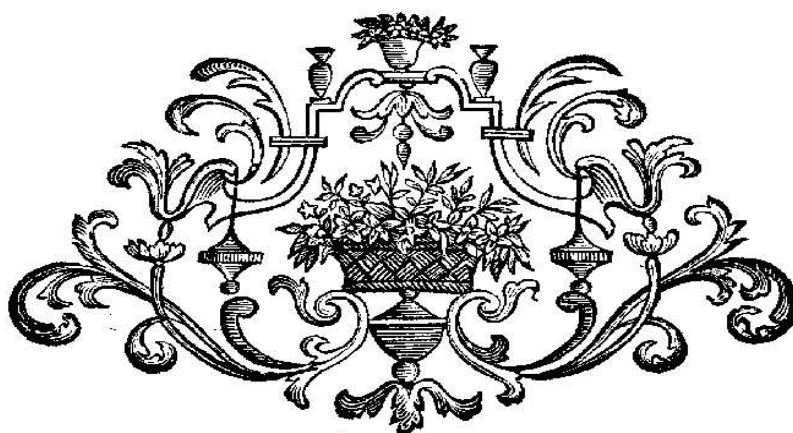
Despre rugăciune

În rugăciunile noastre să-i mărturisim lui Dumnezeu că ne pare rău de păcatele pe care le facem mereu, să cerem ajutor ca să ne dezrădăcinăm de apucăturile rele și să avem puterea să învingem piedicile care le întâlnim pe drumul virtuții. Iar rugăciunea înaltă, care e atât de îndepărtată de înțelegerea noastră, să o lăsăm pentru când va vrea Domnul să ne cheme și să ne înalțe la ea El însuși.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriquez, SJ

“Calea Desăvârșirii Creștine”, vol. I,
Oradea 1933

SUMAR

Editorial.....	2	Fecioara Maria - veșnică	
Fericitul Vladimir Ghika.....	4	preacinstire și recunoștință	15
Pagini bilingve.....	10	Papa Ioan Paul al II-lea - Centenar.	17
Inima Neprihănită a Mariei.	12	Izvorul.....	20

Mama Pâinii Euharistice

„O, Fecioară, fii binecuvântată că ne-ai plămădit o Pâine atât de bună, pe Fiul lui Dumnezeu, mai întâi făcut Om prin tine, apoi Euharistie și servit fiilor lui Adam” (Sfântul Augustin).

În programul sufletesc al unui profesor de universitate se citește următoarea hotărâre: „Zilnic voi recita rugăciunea *Sfântului Rozar*, și pe cât îmi este posibil, în fiecare ceas rugăciunea *„Născătoare de Dumnezeu”*”.

Ar trebui să ținem mereu în mâna noastră mâna Sfintei Maici și s-o sărutăm mereu cu recunoștință. E Mama lui *Isus*, e *Mama Euharistiei*.

Să privim pe Maria Fecioară ca o Euharistie. În ea a sălășluit Cuvântul lui Dumnezeu mai vizibil decât în pâinea consacrată.

La masă, în familie, mama e aceea care îngrijește de hrana lor ei. Ea se trudește să pregătească ceva hrănitor. Câtă bucurie când copiii, în prezența mamei, în vatra totdeauna cu farmec a casei părintești, se bucură de ceea ce ea le-a gătit! Cât e de bună bucățița de pâine înmuiată și încălzită de iubirea mamei!

Fiilor, ea a gătit *Pâinea*. *Zis-a Isus, Eu sunt Pâinea Vieții*”. La Cina Euharistică ea este cea care ne dă hrană sufletului, ea este cea care prezidează la frângerea Pâinii pentru fiecare dintre noi.

Ea este Măicuța bună, surâzătoare, a Pâinii Euharistice: Trupul și Sângele Domnului s-a

desprins din trupul și sângele Fecioarei, Euharistia e Trupul și Sângele Domnului; așa, o, Preasfântă Maică, *Euharistia s-a desprins din tine*.

Să vibreze în mine această gândire: *Sângele euharistic care apasă prin puterea-i divină asupra inimii mele, când mă împărtășesc, Sângele care a mișcat Inima Dumnezeului făcut Om, Sângele care a curs din rănilor sfinte în potirile de aur, Sângele acela a trecut prin inima Fecioarei, Sângele acela prin Impărtășire, va trece oarecum prin inima mea*.

Din Inima Fecioarei, prin Inima lui Isus, în inima mea.

Tremură, suflete al meu, și adoră!

Episcop Ioan SUCIU

Fericitul Vladimir Ghika

Biserica îl sărbătorește pe Fericitul Vladimir Ghika în ziua de **16 Mai**, ziua în care s-a născut în Cer, așa cum se cuvine sfinților. Pentru a celebra această aniversare, cred că cel mai potrivit pentru noi, ar fi să ne bucurăm de mărturiile lui și de a celor care au primit darul de a-l fi cunoscut, deci de a se fi apropiat mult mai mult de Dumnezeu, prin mărturia vie despre Dumnezeu... care a fost el.

Vladimir Ghika, *operă vie și trăită a lui Dumnezeu*, este martorul în mod absolut al existenței lui DUMNEZEU IUBIRE, ÎNDURARE, ÎNȚELEPCIUNE ATOTCUPRINZĂTOARE... prin tot ce era, prin înfățișare, cuvânt, faptă, prin întreaga sa viață dăruită. Urmează aici doar o foarte sumară selecție din aceste multe și fericite mărturii:

„Când ne găseam în fața Monseniorului Vladimir Ghika, aveam de îndată sentimentul unui privilegiu rar, acela de a ne fi apropiat de sfințenie. Sfințenie vie, pe care nu o limita nicio imagine convențională. Desigur avea toate însușirile fizice pe care artiștii le atribuie, în general, reprezentării sfinților: o barbă albă, care se curba nobil și se potrivea cu părul, alb și el, strălucitor ca argintul, ochi căprui deschiși, ușor întrebători. Slăbiciunea ascetului afirma că încă de pe pământ trupul lui nu mai cuprindea decât o mică

parte coruptibilă. Toată ființa lui, impregnată cu o imensă bunătate, trăda o disponibilitate perpetuă.” (Mărturia lui Jean Mouton).

„Înfățișarea lui era aceea a unei icoane vii. Îi simțeam sufletul plin de iubirea lui Dumnezeu, având puterea de a-i transmite aproapei credința în Dumnezeu. Apropierea lui foarte blândă îți trezea încrederea ca să-i împărtășești gândurile cele mai intime, ca să i te destăinui știind că după aceea primești alinare. Cu marea lui elevație spirituală, dădea impresia că vine din altă lume. Aceasta atrăgea polarizarea unui mare număr de credincioși în jurul persoanei lui.

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

Primea acasă tineri, bătrâni, bărbați, femei, sau mergea el departe în oraș să ducă ajutorul moral și adesea material, grație darurilor pe care le primea în acest scop. Mă întrebam cum poate face față la atâtea solicitări cu constituția lui fizică atât de firavă.” (Mărturia lui George Lecca).

„Caracterul special și distinctiv al virtuții sale a fost blândețea, buna dispoziție, și lipsa de rigoare formală, un fel de nobilă bonomie, care dădeau personalității lui pecetea unei sfințenii inconfundabile și aparte, elevată și smerită; fermă și blândă; umană cu tandrețe și supranaturală cu delicatețe totodată” (Mărturia lui Andrei Brezianu).

Atitudinea sa caracteristică față de persoane era RESPECTUL. Respect față de persoană, față de copii, față de căutătorii de zdrețe din Villejuif, față de toți. Să vedem cu se manifesta respectul față de copii și tinerii care-l căutau și pe care i-a îndrumat:

„L-a învățat pe Horia (Pr. H. Cosmovici, fiul său spiritual) ca înainte de a începe lecția de catehism să facă un act de credință în Sfânta Treime prezentă în sufletul copiilor și s-o roage să-i ajute să le dea pe Hristos. Este în același timp un act de speranță că în felul acesta va fi ajutat de a-i duce la mântuirea veșnică”. (Jurnalul Helgăi Cosmovici)

„Iubea copiii și îi respecta. Ocazional se angaja în scurte conversații, la nivelul vârstei respective.

Spunea că la 3-4 ani , copiii devin „metafizicieni”: sunt interesați de cauza primă a tuturor lucrurilor. La întrebările lor le răspundea cu deferență și respect față de adevăr. Când îi întâlnea pe stradă sau în brațele mamei lor, îi binecuvânta, conștient că cei botezați sunt lăcașul Sfintei Treimi.” (Relatarea lui Agenon Danciul).

„Avea un profund respect față de lucrarea lui Dumnezeu în suflete: era foarte lucid, avea un simț extraordinar al discernământului. Dar știa să remarce întotdeauna partea bună, ceea ce era pozitiv în demersul spiritual, încurajând și sugerând cu delicatețe pasul următor”, ne spun autorii cărții din care citez. În calitatea sa de îndrumător spiritual, Preotul V. Ghika își descria astfel misiunea: **„Cel mai bine îndrumă acela care îi lasă cât mai multă spontaneitate sufletului căutător de Domnul și îi stă alături doar pentru a-i sesiza devierile, a-i preveni iluziile, a-i lumina întunecimile, a-i încălzi râvna, a-i alina slăbiciunea, a face să rodească uscăciunea și a-i aduce ceva din Duhul Sfânt care este în același timp, același în toți și cel mai variat în manifestări în toți și în fiecare.”***

„El spunea că există o legătură spirituală mult mai puternică între un fiu spiritual și duhovnicul său decât între un fiu și tatăl său natural. Dar și fiul spiritual trebuie să fie atent, fiindcă dacă păcătuiește, e ca și cum

(continuare în pag. 7)

i-ar da o lovitură de pumnal în spate duhovnicului. Limpezea ceea ce le era neclar în conștiință ajutându-i să-și discearnă adevăratele mobiluri, să deosebească greșelile reale de cele imaginare. Suferea pentru ofensa adusă lui Dumnezeu, trădându-se printr-un suspin spontan, dar profund, se asocia în gând căinței penitentului chemând asupra-i Iubirea iertătoare. Era bun, blând, discret. Nu-l simțeau judecător, ci compătitor și vindecător. Ieșeau ușurat, reabilitat și cu o conștiință mai sensibilă față de Dumnezeu.” (Mărturia Elenei Petre).

„În tot ce ni se înfățișează trebuie să vedem un dar al lui Dumnezeu”, spunea el, urmând ceea ce numea „teologia nevoii”, ieșind în întâmpinarea celor pe care Dumnezeu îi aducea în cale. Nu doar sărmanii, bolnavii, încarceratii, toți cei aflați în suferință fizică s-au bucurat de mărturia sa vie. Cei care l-au văzut oficiind Sfânta Liturgie „erau străbătuți de intensitatea rugăciunii care se înălța de pe buzele preotului; erau pe deplin conștienți că Dumnezeu cu adevărat coboară acolo în timpul jertfei. Avea o credință foarte vie în prezența lui Isus în Euharistie. Interiorizarea cu care celebra Liturgia favoriza o atmosferă de reculegere puțin obișnuită și atrăgea sufletele să trăiască taina Cinei. Rostea cuvintele consacrării cu atâta energie spirituală încât transmitea certitudinea prezenței lui Isus pe altar. După ce termina Liturgia era transfigurat: cu

chipul luminos, cu o expresie de fericire stăpânită, părea a fi încă în altă lume.” (Mărturia lui Agenor Danciul).

Prima învățătură pe care o dădea fiilor săi spirituali era să fie convinși profund, în mod existențial, de realitatea și prezența lui Dumnezeu, să Îl caute preferințele în ceea ce Monseniorul numea „liturgia aproapelui”: „Să-L amesteci în toate faptele și în toate evenimentele, așa cum Dumnezeu se așează EL însuși în ele, cu un grad de unire și de apropiere care corespunde demnității lor spirituale”. Este „însuși gestul respirației sufletului în adevăratul său mediu vital”. Dumnezeu nu ne distrage de la nimic. Dumnezeu nu distrage decât de la rău; Dumnezeu așează la locul ei și întărește orice muncă onestă, orice odihnă onestă, orice oboseală generoasă ca și orice plăcere cinstită. (Entretiens spirituels)

Monseniorul își atrăgea fiii și fiicele spirituale în acivitatea caritabilă. Îi învăța cum să-i abordeze pe sărmanii, bătrânii și bolnavii vizitați: „Numai cine știe să vorbească cu Dumnezeu știe cum să vorbească cu săracul...să vorbești cu cineva ca să acționezi asupra lui înseamnă să încerci să intri într-un suflet. Reușești cu atât mai mult cu cât știi mai bine să urmezi căile lui Dumnezeu. Nimai Dumnezeu este destul de subtil, destul de puternic să intre peste tot. Cei care sunt cu Dumnezeu intră în străfundul

(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

sufletelor celorlalți. (Mărturia Oanei Seceleanu).

În timpul războiului mergea adesea la închisoarea Văcărești la deținuții politici și de drept comun și celebra Sfânta Liturghie. Mărturisește Pr. Schorung care-l însoțea: „*N-aș putea exprima elanul de încredere, de căință, de fervoare datorat prezenței lui. Acolo, între paturile de fier ce se înălțau până la tavan, printre toate acele nefericite femei îngenunchate cu fața către biserica Văcărești, ale cărei frumoase turlă și crucea se puteau zări peste drum, am auzit o rugăciune de o frumusețe și o fervoare așa cum nu cred să mai fi auzit în altă parte.*” În același ton, Tudor Arghezi scrie și el despre Monseniorul: „...își continua slujba ore întregi sub bombardamentele Închisorii Văcărești: Monseniorul Vladimir Ghika e Român, dintre Domnitori, macerat în trei aristocrații, a sângelui, a gândirii franceze, și a Vaticanului. Călător neostenit, ca apostolul Pavel, și-a trăit chemarea în toate continentele, pe latitudinile cele mai variate...Pretutindeni, cuvântul de adâncă simplitate fină a Prințului Arhiereu a sunat pregnant și dulce, cum l-am auzit și eu și cum l-au ascultat și deținutele din temnița bombardată”. (T. Arghezi, în rev. *Bilete de papagal*).

„Totul la el nu era decât un pretext pentru a deschide calea cerului tuturor celor care veneau în contact cu el.....Era uneori chemat la ore cu totul neobișnuite. Răspundea întotdeauna

cu o promptitudine extraordinară. Spunea mereu că trebuie profitat de suflarea Duhului Sfânt atunci când suflă, pentru că nu suflă întotdeauna, că atunci fiecare moment este deodată de prețios și nu trebuie amânat. Că avem o mare răspundere.” (mărturia lui H. Cosmovici)

„Pășea aerian la tribunalul militar Malmaison, pe culoarele sordide ale închisorilor Văcărești și Jilava, aducând alinare, pachete cu mâncare, cu veșminte, crucifixuri și cărțile, fără a se uita la confesiune, clasă sau rasă. Era un savant benedictin și un înger al blândeții prin pușcării, dubla ipostază a unui suav monah. Respectul pentru el era puțin zis. Mă apropiam mult de venerație. Târziu mi-am dat seama că un sfânt plutește printre noi. Înainte de a ajunge la venerație, a fost mai întâi dragostea pentru el, dragoste izvorâtă din spectacolul pildei lui în domeniul meu profesional. Pilda lui m-a fascinat și m-a făcut neînfricat într-o epocă înfricoșătoare. M-am întrebat ce caută printre noi monahul catolic. Nici măcar nu făcea prozelitism. Pilda lui Vladimir Ghika mi-a evocat ani în șir pilda bunului samatitean, mi-a amintit de valoarea inestimabilă a carității... A ajutat cu alimente și veșminte pe deținuții politici comuniști, aflați în pușcăriile regelui Carol II și Mareșalului Antonescu. De ce o făcea? Era simpatizant comunist

(continuare în pag. 9)

sau democrat progresist , cum eram eu? Nu. De ce ajuta pe sioniştii arestaţi? Era exclus să-i convertească. De ce se interesa de baptişti sau numeroasele secte protestante? Ce recolta Vladimir Ghika? Nimic. Recolta risc, caritate şi pilda bunului samaritean. Grandiosul lui mesaj nu a rămas neascultat, nici pentru Biserica Ortodoxă şi nici pentru mandarinatul intelectual valah. Nimeni nu-i profet în ţara lui? Vladimir Ghika era din ţara mea, a debutat cu scandalul părăsirii dogmelor ecleziastice tradiţionale, a început ca un ciumat şi a sfârşit în dragoste şi veneraţie, în sfinţenia unanim admisă, privit ca un sfânt şi de ortodocşi şi de catolici, respectat de laici, hulit şi întemniţat de nemernici şi iresponsabili...” (Mărturia lui Petre Pandrea, avocat)

A plecat la Domnul din închisoarea comunistă Jilava, acolo unde ajutase atâţia nefericiţi. Nici acolo, în închisoare, în ultimele sale zile, nu refuza pe nimeni: „Întâlnirea cu o persoanaă cu adevărat liberă, este cel mai bun mod, dacă nu singurul, de a înţelege Am avut eu însumi fericirea de de a-mi da seama de aceasta în 1953, întâlnindu-l la Jilava, pe Monseniorul Vladimir Ghika. La optzeci de ani, având doar un singur plămân, epuizat de foame şi de frig,era disponibil douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru pentru a-i mângâia, a-i învăţa, a-i sfătui şi a-i spovedi pe cei cu care

împărţea celula. (Mărturia Pr. Matei Boilă).

S-a întors la Dumnezeuul său mult iubit şi slujit, Prinţul Vladimir Ghika, un Sfânt (i se făcuse cunoscută data morţii), din acele condiţii inumane a plecat, făcând o mărturisire publică din lipsă de preot: **„Mor cu conştiinţa împăcată că am făcut tot ce am putut, deşi nu întotdeauna tot ce a trebuit, pentru adevărata Biserică a lui Cristos, într-o perioadă tristă pentru ţara mea şi pentru întreaga lume civilizată.”**

Martiriul său a fost ultima Cruce purtată cu demnitate şi profundă iubire de cel care a fost mereu deschis la Voia Celui care n-i l-a trimis, nouă tuturor, să ne putem bucura de mărturia vieţii sale, de moştenirea pe care acest Prinţ, cuprins cu totul în IUBIRE, ne-a dăruit-o. Aşa cum el afirma, în cugetările sale*: **„Primul adevăr şi prima certitudine:„Eu nu sunt prin mine însumi”. „Pentru a se atinge de toate şi într-un fel minunat şi demn de EL, Dumnezeu a creat fiinţe capabile să atingă şi să se atingă de toate.”**

Mulţumim bunului Dumnezeu că l-a creat şi ni l-a dăruit pe VLADIMIR GHIKA să se atingă şi de sufletele noastre.

Maria Mirela FILIMON

* Francisca Băltăceanu/Andrei Brezianu/ Monica Broşteanu/Emanuel Cosmovici/ Luc Verly,Vladimir Ghika,Profesor de speranţă,Ed.Arhiepiscopiei Romano-Catolice de Bucureşti, 2013

“C’est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

„Chânes et terreur”

**- Un eveque dans les geoles communistes -
Mgr. Ioan Ploscaru**

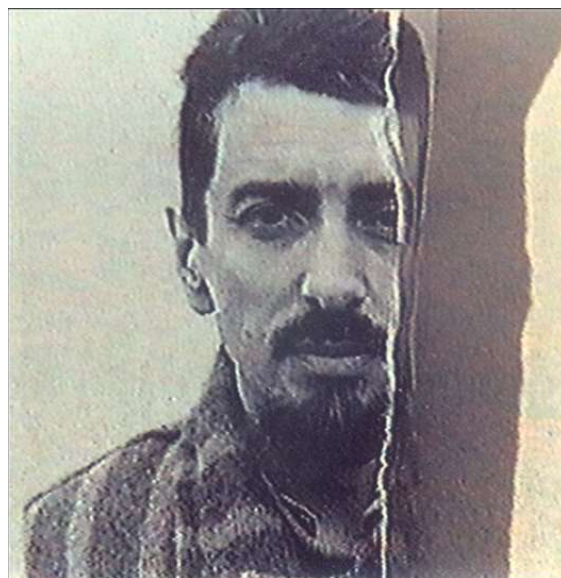
En juillet 1953, Mgr Suciu tomba de nouveau gravement malade. Je l'appris de l'équipe des balayeurs, parmi lesquels il y avait Mgr Todea, Mgr Dragomir et A. Leluțiu.

Quand j'appris l'état de santé de Mgr Suciu, je demandai à Jésus de prendre ma vie à la place de la sienna. J'aurais été heureux alors de mourir. Je continuai de prier pendant quelques jours. Le 27 juin 1953, dans la nuit, j'entendis Mgr Hossu appeler le milicien et lui dire quelque chose. Ce dernier demanda: „Quand?” Je n'entendis pas la réponse. Le milicien reprit: „Couchez-vous!”

Le lendemain matin Mgr Todea chuchota à ma porte: „Ioan Suciu est mort cette nuit”.

En apprenant le mort de Mgr Suciu, je fus un peu attristé que Dieu n'ait pas accepté le sacrifice de ma vie à la place de la sienna. Après avoir prié pour le repos de son âme, je me rejouis en esprit que Dieu ait marqué un nouveau point vers la victoire. Après Vasile Aftenie et Valeriu Traian Frențiu, Mgr Suciuetaitle troisième.

(a suivre)

PAGINI BILINGVE

Asociația „Prietenii Bisericii Greco-Catolice Române”, Blaj

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

„*Lanțuri și teroare*”

- Un Episcop în închisorile comuniste -

Episcop Ioan Ploscaru

În iunie 1953, Episcopul Ioan Suciu era iarăși foarte bolnav. Am aflat asta prin echipa de măturători, între care erau acum și P.S.S. Todea, P.S.S. Dragomir și A. Leluțiu.

Când am auzit că Episcopul Suciu este grav, am cerut lui Isus să primească viața mea în locul vieții lui. Aș fi fost fericit să mor atunci. Rugăciunile au continuat câteva zile. În 27 iunie 1953, noaptea, am auzit pe Episcopul Hossu chemând milițianul și spunându-i ceva. Pe acesta l-am auzit întrebând: „Când?” Răspunsul nu l-am auzit. Milițianul a zis: „Culcați-vă!”

Dimineața, Episcopul Todea mi-a șoptit la ușa: „Ioan Suciu a murit astă-noapte”...

Aflând de moartea Episcopului Suciu eram puțin întristat că Dumnezeu nu a primit jertfa vieții mele în locul lui. După ce m-am rugat pentru sufletul răposatului, m-am bucurat cu spiritul că Dumnezeu a mai marcat un punct al biruinței. După Vasile Aftenie și Valeriu Traian Frențiu, Episcopul Suciu era al treilea. **(va urma)**

Inima Neprihănită a Mariei

Cel mai scump lucru pentru un om este inima, pentru că ea este sălașul și simbolul iubirii. Cardinalul Ratzinger explică într-un comentariu teologic că „*Inima în limbajul biblic înseamnă centrul existenței umane, confluența dintre religie, voință, temperament, sensibilitate în care persoana își găsește existența și orientarea sa interioară*”.

Inima Neprihănită este o inimă care pornind de la Dumnezeu, a ajuns la o perfectă unitate interioară și „așadar, îl vede pe Dumnezeu. Devoțiunea la Inima Neprihănită a Mariei înseamnă a se apropia de această atitudine a inimii în care *Fiat* este centrul de informare al întregii existențe. Ea este un izvor de viață, dar, în același timp, un lanț ce ne leagă și cere dragoste.

Evlavia către Inima Neprihănită a Mariei nu e un lucru necunoscut, nou pentru creștinătate, care în Sfânta Fecioară Maria a văzut cea mai gingașă Mamă și cea mai iubitoare Regină. Noi găsim urme despre cum era promovată Inima Mariei încă din Sf. Părinți. Aceste urme în cursul timpului au sporit ajungându-se la cultul public ce a devenit universal în zilele noastre.

Acela care a dat acestei evlavii o înfățișare definitivă a fost Sf. Ioan Eudes, sec. XVII. Prin diferite semne: înființarea a două tagme călugărești și a unor asociații menite să cinstească

Sfintele Inimi ale lui Isus și Mariei, el a atras către Inima Sfintei Fecioare avântul multor suflete evlavioase.

În același timp în care a trăit acest Sfânt, au avut loc arătările Preasfintei Inimi a lui Isus către Maria Magdalena Alacoque. Aceste arătări au ajutat și mai mult cultul Inimii Mariei. Evlavioșii Inimii lui Isus au văzut că de această Inimă nu se poate despărți Inima Mariei. Aceste două evlavii merg împreună pas cu pas.

În 1830 Maica Domnului se arată Fericitei Ecaterina Labouré, recomandând să se bată și să se poarte medalia care mai târziu s-a numit *miraculoasă, minunată*. Această medalie o cunoaștem și o purtăm cu drag și evlavie fiecare dintre noi. Invocația *O, Marie zămislită fără de păcat, roagă-te pentru noi care alergăm la tine*, este prima dezvăluire înaintea celei de la Lourdes cu privire la Neprihănită Zămislire.

În 1845 s-a arătat însuși Mântuitorul nostru unei fiice a Sf. Vincentțiu propunându-i Scapularul Roșu al Patimii pe care e reprezentat pe o parte Isus Cristos răstignit, iar pe cealaltă parte, Sfintele Inimi ale lui Isus și Mariei, cu rugăciunea *O, Inimi Sfinte ale lui Isus și Mariei, ocrotiți-ne!*

În urma acestor fapte Sf. Congregație a Riturilor, în 1885, a fixat sărbătoarea Inimii Neprihănite a Mariei pe sâmbăta de după sărbătoarea

(continuare în pag. 13)

(urmare din pag. 12)

Preasfintei Inimi a lui Isus. Alături de această evlavie luă naștere o mișcare de consfințire a neamului omenesc Inimii Neprihănite a Mariei.

Papa Pius XII, numit și Papa Fatimei, în calitate sa de Părinte al omenirii întregi consfințe Biserica și neamul omenesc Inimii Neprihănite a Mariei. Cu acest act s-a deschis pentru omenire o eră nouă cu adevărat mariană. Ca un act de încoronare, printr-un decret al Sf. Congregații a Riturilor, s-a stabilit Oficiul și Liturgia în cinstea Inimii Neprihănite a Mariei pentru Biserica întreagă. Ea s-a sărbătorit în toate bisericile prima dată în 22 august 1945.

După 1890 prin aparițiile Sfintei Fecioare, Ea singură cere evlavia către Inima ei, ca un scut de apărare și o armă victorioasă împotriva dușmanilor sufletești. Sfânta Fecioară vrea să adune la Inima Sa pe toți oamenii spre a-i dăruia apoi pe toți Fiului său Isus. Acum Ea nu așteaptă decât ca fiecare dintre noi să consimtă la această consfințire și să o trăiască pe deplin.

Consfințirea neamului omenesc la Inima Neprihănită a Mariei este o urmare firească a legăturilor ce unesc pe fiecare om cu Maica Domnului. Prin acest act de dăruire pe care îl facem înseamnă că noi, oamenii, o recunoaștem de Regină a omenirii întregi alături de Isus Cristos. Făcând în felul acesta consfințirea totală la Inima Neprihănită, Maria pune omenirea pe un fâgaș intim, deosebit

de luminos al dragostei sale de Mamă. Aceasta e voința lui Dumnezeu ca totul să treacă prin mâinele Mariei.

Inima Mariei unită strâns cu Inima lui Isus, este inelul care leagă Inima lui Isus de omenirea răscumpărată.

După învățătura Sf. Ioan Eudes, deosebim în Maria trei inimi. Prima este corporală, dar cu totul spiritualizată de Spiritul Harului și a lui Dumnezeu. A doua este spirituală printr-o participare efectivă a desăvârșirilor dumnezeiești. A treia este dumnezeiască. Aceste trei inimi ale Maicii Domnului nu sunt decât o singură Inimă din cauza celei mai strânse și mai sfinte legături care va putea să existe.

Noi cinstim Inima corporală a Mariei pentru că:

- Este începutul vieții Maicii lui Dumnezeu;

- Această Inimă a pregătit sângele din care a fost format trupul Mântuitorului;

- A luat principiul vieții lui Isus în timpul celor nouă luni în care Maica Domnului l-a purtat. Ea a dat început laptelui cu care a fost hrănit Pruncul Isus;

- Pe această Inimă s-a odihnit copilășul dumnezeesc; - Cu toate că nu a fost străpunsă de o sulită de fier, a resimțit aceeași mare durere ca a lui Isus.

În această Inimă este cea mai
(continuare în pag. 14)

mișcătoare umilință și simplitate care exprimă curățenia, sfințirea și focul dragostei față de Dumnezeu și față de aproapele; o Inimă plină de groază față de păcat și de îngăduință pentru păcătoși. O Inimă care este locuința și izvorul tuturor harurilor, ea dobândește totul de la Dumnezeu și varsă totul asupra Bisericii și a tuturor celor care aparțin ei.

Inima Mariei noastre cerești este un model, un ideal de o atât de mare perfecțiune, încât îi pune în uimire chiar pe îngerii cei mai ridicați din Cer. Calea pe care a arătat-o însăși Sfânta Fecioară, în arătările sale la cei trei păstorași, este la Fatima. În toate cele șase arătări fața Fecioarei era gravă și adumbrită de tristețe. Cuvântul ei era răspicat și îndemnul stăruitor. Ea care la Lourdes surâdea, aici, la Fatima, era mâhnită. Venise să ceară pocăință și rugăciunile noastre pentru a opri brațul Fiului său. Pedepsa prezisă a fost o teribilă realitate ale cărei răni încă sunt deschise. Pentru a împiedica aceeași pedeapsă, Maria cere consfințirea la Inima ei Neprihănită prin următoarele:

- Spovadă și Împărtășanie în prima sâmbătă a lunii.

- Recitarea Sf. Rozariu zilnic

- Meditație asupra misterelor Sf. Rozar

Pocăința e stavila răului, scutul de diamant în fața roadelor fărâdelegii. Arătarea cerească s-a numit Fecioara Sf. Rozariu și ne îndeamnă la recitarea zilnică a Rozariului în spirit de ispășire la Inima ei Neprihănită.

Rozariul este rugăciunea în care rostim pomenind și meditând la fiecare zecime o taină de căpetenie a credinței noastre. Rozariul este o pajiște de trandafiri presărând Cerul cu petalele de roze, ca să facem cărare spre pământ; este Psaltirea Mariei, deoarece cuprinde 150 de *Născătoare de Dumnezeu*, asemenea Psalmilor.

Ce mai așteptăm? Fatima este a omenirii întregi, a celor ce plâng și sunt umiliți, a celor răniți, este a noastră a muritorilor, care însetăm după surâsul lui Dumnezeu. Este bine când ne rugăm să ne unim cu Îngerul nostru Păzitor sau cu Sf. Arh. Gabriel sau cu cele nouă coruri îngerești care proslăvesc pe Regina Cerului.

Să alergăm la Inima Neprihănită a Mariei, să căutăm adăpost la iubirea ei. Meditând la marile mistere ale Sf. Rozariu, Maria vrea să ne împărtășească bogățiile Inimii lui Isus la a cărei visticieră și împărțitoare este.

Evlavia la Inima Neprihănită a Mariei, înțeleasă și practică ca o dăruire deplină de noi înșine Maicii Domnului, va fi calea deschisă pentru triumful lui Isus asupra inimilor noastre și pentru întemeierea tot mai adâncă a Împărăției Sale în sufletele noastre și ale altora.

Reuniunea Mariană vă așteaptă în fiecare primă sâmbătă din lună la Catedrala „Sf. Nicolae” din Oradea să răspundem chemării Sfintei Fecioare.

Aurica BAN

Fecioara Maria-veșnică preacinstire și recunoștință

Din timpurile sfinților apostoli și până în zilele noastre, toți cei care L-au iubit cu adevărat pe Cristos au cinstit-o și pe cea care L-a născut, L-a crescut și L-a îngrijit în timpul copilăriei Sale. Dacă Dumnezeu-Tatăl a ales-o, Dumnezeu-Sfântul Spirit a umbrat-o, iar Dumnezeu-Fiul S-a sălășluit întru ea, supunându-i-se în timpul copilăriei, îngrijindu-se de ea, când se afla răstignit pe cruce, nu ar trebui atunci ca toți cei care își mărturisesc credința în Sfânta Treime să o cinstească și pe Maica Domnului?

Sfânta Maria a fost fecioară înainte, în timpul și după nașterea cea mai presus de fire a Fiului lui Dumnezeu, după cum o atestă și unul din apelativele cu care Biserica o cinstește: „Pururea Fecioară Maria”.

În sfintele icoane, întreita ei feciorie este simbolizată prin trei stele așezate câte una pe fiecare umăr, iar a treia, deasupra frunții.

În cuprinsul anului liturgic, există 21 de celebrări în cinstea Preasfintei Fecioare Maria. Pe lângă acestea, două luni îi sunt închinat în mod deosebit: luna mai, luna florilor, și luna octombrie, luna sfântului Rozariu.

Fragmentul evanghelic specific solemnității Fecioarei este cel al vizitei Mariei la verișoara sa Elisabeta (Lc.1,39-56). Tresărirea pruncului în pântecul Elisabetei, în momentul salutului din partea Mariei, este semn providențial pentru cea care se afla în luna a șasea și, ca atare, plină de

(continuare în pag. 16)

(urmare din pag. 15)

Spiritul Sfânt, Elisabeta exclamă: „Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pânteceleui tău!”. La această felicitare inspirată, Maria, cea plină de har, rostește mereu actualul imn sfânt: „Mărește suflete al meu pe Domnul!”, recitat zi și noapte pe toată suprafața pământului de către slujitorii Sfintelor Altare, de persoanele consacrate și de mulți creștini evlavioși.

Fecioara Maria îl preamărește pe Domnul și tresaltă de bucurie în Dumnezeu pentru că a privit la smerenia roabei Sale. Prin această atitudine, Maria ne arată că în fața lui Dumnezeu, starea de normalitate este smerenia care înalță. Astfel, primim o lecție exemplară de comportament față de Creatorul, Părintele și Stăpânul cerului și al pământului. La ea găsim întotdeauna mângâiere și sfatul cel bun. De pe lemnul crucii, Isus ne-o lasă, cu limbă de moarte, în grija ucenicului Său iubit Ioan, ca mamă. Ce minunat ar fi dacă am prețui-o și noi ca atare!

Pietatea creștină mariană este pe deplin justificată. Oricare bun creștin se simte atașat de Maica Preacurată, apelând mereu la ea în rugăciune. De-a lungul vremurilor adesea încercate de tot felul de boli și de catastrofe, toți sfinții și marii rugători au cinstit-o și i-au cerut ajutor ca unei adevărate mame și mijlocitoare către Fiul Său și Dumnezeul nostru.

În zilele acestea, epidemia, care încearcă întreaga lume, este cu

siguranță o chemare la adevărata pocăință pe care Dumnezeu ne-o adresează tuturor, o chemare la revizuirea felului de viață caracterizat adeseori de lipsa de credință în Dumnezeu, de iubirea față de aproapele și de iresponsabilitate față de tot ce ne înconjoară. Comportamentul nostru actual afectează natura umană, determină boli și dezechilibre majore la nivel planetar.

Această situație are o singură ieșire: întoarcerea la Dumnezeu și trăirea după poruncile Lui, care ne-au fost date tocmai pentru apărarea și promovarea vieții. Suntem datori să înmulțim rugăciunea și să ne punem toată speranța în mila lui Dumnezeu și a Maicii Domnului. Să avem credință că puterea rugăciunii Sfintei Fecioare Maria va opri mânia divină abătută peste încercatul popor creștin.

Dumnezeu l-a creat pe om și i-a conferit calitatea de fiu și nu de făptură oarecare. Această însușire n-a dat-o nici îngerilor! Domnul nostru Isus Cristos, întrupându-se, a ridicat natura feminină până la cinstea de a putea fi numită Maica lui Dumnezeu. Ea, Maica Domnului, a răscumpărat, la picioarele crucii, ceea ce a greșit strămoșa Eva.

Ca fii spirituali ai Mariei, cu grija de a împlini tot ceea ce ne-a lăsat Fiul său Preaiubit, Isus Cristos, să tindem zi de zi la cele de sus, pentru a ne învrednici și noi de mărirea ei!

Pr. Mircea OPRIȘ

Papa Ioan Paul al II-lea - Centenar

18 mai - 2 aprilie

„Cu mărturia lui de credință, de iubire și de curaj apostolic, însoțită de o mare carismă umană, acest exemplar fiu al națiunii poloneze i-a ajutat pe creștinii din toată lumea să nu le fie teamă să spună că sunt creștini, că aparțin Bisericii, să vorbească despre Evanghelie. Într-un cuvânt: ne-a ajutat să nu ne fie teamă de adevăr, pentru că adevărul este garanția liberății. Și mai în sinteză: ne-a redat forța de a crede în Cristos, deoarece Cristos este *Redemptor hominis*, Răscumpărătorul omului: tema primei sale Enciclice și firul conducător al tuturor celorlalte. Carol Wojtyła a urcat pe scaunul lui Petru aducând cu el profunđa sa reflecție despre confruntarea dintre marxism și creștinism, centrată pe om. Mesajul lui a fost acesta: omul este calea Bisericii, iar Cristos este calea omului” (Papa Benedict al XVI-lea- Predică la beatificarea Papei Ioan Paul al II-lea).

„A plecat” și totuși „a rămas” cu noi. Papa Ioan Paul al II-lea este atât de prezent în viețile noastre, încât îl căutăm în gând și rugăciune ori de câte ori avem o nesiguranță sau trebuie să luăm o decizie. Și ori de câte ori ne este dor de mai multă lumină în suflet și de bucurii trăite împreună. Ne oprim la câteva: „Nu

vă fie frică: deschideți-i, deschideți-i larg porțile lui Isus!” îndemna lumea Papa Ioan Paul al II-lea, din pragul Bazilicii San Pietro, la Sf. Liturghie din 22 octombrie, Liturghie care îi inaugura Pontificatul, al cărui program l-a enunțat: un Pontificat mai degrabă misionar decât de guvernare.

Vorbea omul care a resimțit „drama lumii, riscul misiunii, reacția sigură a sistemului sovietic”. De la acel „Nu vă fie teamă!”, programul Pontificatului a avut „o deplină transpunere în viață”. Și tot de la de la acel „Nu vă fie teamă!” s-a dezvoltat prima sa Enciclică „*Redemptor hominis*” (martie 1979), în care Papa amintește lumii că Isus, Mântuitorul omului, este în centrul universului și al istoriei. Acest adevăr este punctul de pornire al unei altfel de înțelegeri a lumii, un avertisment împotriva ateismului, al consumismului, al înarmării, al zidurilor despărțitoare, al sistemelor totalitare, dar și o altfel de înțelegere a Bisericii și a rolului ei în societatea modernă.

Din prima zi a Pontificatului, s-a trăit împreună cu Papa „Bucuria speranței”... Și bucuriile au venit neconținut. Una de neuitat - de neuitat sunt toate -, este vizita Papei în Polonia, de la 2 la 10 iunie 1979. Să

(continuare în pag. 18)

(urmare din pag. 17)

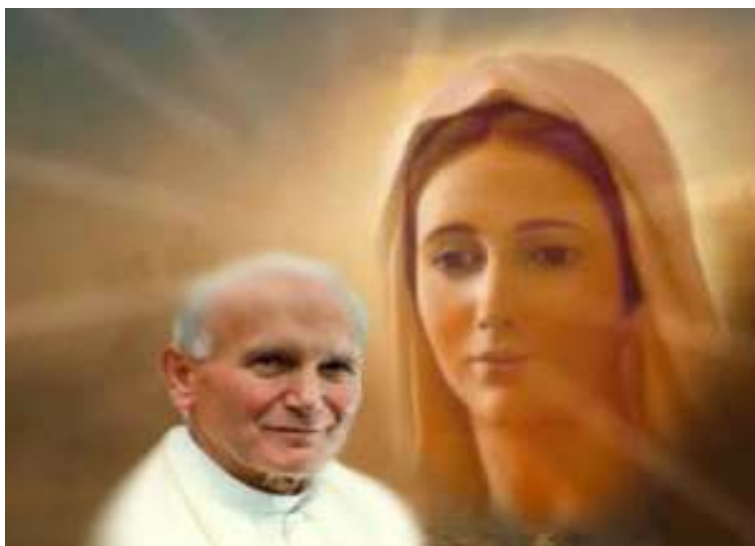
ne reamintim câteva momente: Pe scara avionului, „*Papa se oprește, cu brațele deschise privește în jur și, încet începe să coboare. După ultima treaptă, îngenunche și sărută pământul. Se ridică*”... Departe, la Moscova, agitație, neliniște...

Polonia este acoperită de sunetul clopotelor, peste sunetul celor de aproape se lasă cele de departe și, împreună, toate îl salută pe Papă. Orchestra intonează Imnul Vaticanului, „*Papa și-a plecat ochii, ascultă, cu capul înclinat, cu fața gravă; îi curg lacrimile pe obraji...*”

Au urmat alocuțiunile, ale D-lui Gierek, omul față de care Papa își arată stima, dar și față de autoritatea pe care o reprezintă. În cuvântul său, Sfântul Părinte nu uită să sublinieze prezența Bisericii în lumea contemporană, „*pentru care nu dorește privilegii, ci numai și exclusiv ce este indispensabil pentru îndeplinirea misiunii ei*”.

Oriunde a fost Papa, La Varșovia, Cracovia sau Czestochowa, râuri umane se îndreptau spre el, să-l aibă aproape, să se roage împreună, să-i audă cuvântul, și, șocant pentru autorități, foarte mulți tineri. Și Polonia auzea adevărurile vieții: „*Cristos nu poate fi exclus din istoria omului, în oricare parte a globului ar fi, sub oricare longitudine sau latitudine geografică ar fi. A-l exclude pe Cristos din istoria omului este un act împotriva omului...*”

Pentru noi, o bucurie distinctă

a fost vizita Sfântului Părinte în România. A fost așteptat și primit cu mult entuziasm în vizita care închidea „*un mileniu de dureroasă separare*” și deschidea speranța unității creștine.

Au rămas întipărite în sufletele noastre cuvintele adresate nouă, greco-catolicilor: „*Astăzi sunt aici a vă duce omagiu vouă, fii ai Bisericii Greco-Catolice, care mărturișiți de trei secole, prin sacrificii, uneori nemaiauzite, credința voastră în unitate. Vin acum la voi pentru a da glas recunoștinței Bisericii-Catolice și nu doar a ei: întregului univers creștin, tuturor oamenilor de bine voi le-ați oferit mărturia adevărului care îi va face liberi*”.

A îmbrățișat pe „*iubitul frate Alexandru Todea, cardinal al Sfintei Biserici Romane*” și nu l-a uitat nici pe Arhiepiscopul Gheorghe Guțiu, pentru că și pentru el a fost deschisă „*poarta grea a robiei*”... Cu inima în lacrimi, în „*Cimitirul Bellu Catholic*”, s-a rugat la mormântul Cardinalului Iuliu

(continuare în pag. 19)

(urmare din pag. 18)

Hossu și la mormintele Episcopilor Martiri Vasile Aftenie și Ioan Bălan.

Conduși de Papa Ioan Paul al II-lea, Biserica din Europa și noi toți, cu bucurie, am intrat în al III-lea mileniu creștin. Papa a amintit Europei obligația de a conștientiza moștenirea spirituală și s-a adresat direct, repetând mesajul: „*Europă de la începutul celui de al III-lea mileniu, deschide-i porțile lui Cristos! Fii tu însăși Reînvie rădăcinile tale! Nu te teme!*”

Pe Sfânta Fecioară Maria, a rugat-o să vină în ajutorul Europei și al nostru, ca să avem puterea să-l mărturisim pe Cristos în acest nou mileniu.

Oricât de mic este spațiul unei pagini, nu putem lăsa de o parte pe Ioan Paul al II-lea, poetul. Arta adevărată, spunea Papa, este „*o chemare la misterul lui Dumnezeu; și omul creator, o voce a speranței universale în mântuire*”.

Carol Wojtyla a scris poezii, Episcopul de Cracovia a scris, Papa Ioan Paul al II-lea, de asemenea. Opera poetică a vieții sale este *Triptic Roman* - florilegiu publicat în 20 de limbi și în limba română. În poemele sale, Papa este gânditorul care nu moralizează, observă „*ce este bun și ce este rău, ce este frumos și ce-i hidos, care sunt umbrele și luminile existenței umane*” și găsește în credința puterea nemărginită care îl ridică pe omul trecător, îl înalță pe culmi, chiar

pe acelea de unde curg, în torente, izvoarele, credința: „*Torentule, ce ai a-mi spune?/În ce loc te vei întâlni cu mine?/Ca și tine...simt și eu că mă tot duc-/Oare la fel ca tine?*”

În viață și în poezie, răspunsul îl găsește în *Scrierile Sfinte, Natură* și în *pictura lui Michelangelo din Capela Sixtină*. Acolo găsește „*Geneza și calea omului de la începutul începuturilor, de la naștere la Judecata de Apoi*” (Nicolae Mareș, „*Centenar Papa Ioan Paul al II-lea poet*” în „*România literară*” nr. 19, mai, 2020).

La comemorarea Centenarului Papei Ioan Paul al II-lea, la mormântul său din Bazilica San Pietro, Papa Francisc a celebrat Sf. Liturghie în dimineața zilei de 18 mai. Suveranul Pontif a spus: „*Domnul a trimis un om, l-a pregătit pentru a fi Episcop și a conduce Biserica*”... Și noi îndrăznim să continuăm și spunem că l-a pregătit să aducă bucurii lumii... Deci „*Să-l rugăm astăzi să ne dea nouă tuturor, în special păstorilor Bisericii, dar tuturor, harul rugăciunii, harul apropierii și harul dreptății-milostivirii, milostivirii-dreptății*”, s-a rugat, a sfârșit, Papa Francisc.

Papa Ioan Paul al II-lea s-a străduit să ne învețe bucuria sfînțeniei, bucuria unei zile, a unei vieți trăite în sfînțenie... A trăit-o el însuși...

Sfinte Papă Ioan Paul al II-lea, roagă-te pentru noi!

Izvorul

Papa Ioan Paul al II-lea

Zăriștea pădurii scoboară
în ritmul torenților din munți...
De vrei să dai de izvor,
Pe creastă trebuie să te urci, împotriva curentului.
Să te cațări, să cauți, să nu cedezi,
știi că izvorul trebuie să fie pe undeva -
izvorule, unde ești?... Unde ești, izvorule?!

Liniște...
Șuvoiule, șuvoi de munte,
descopere-mi taina
începutului tău!

(Liniște - de ce taci?
Cât de stăruitor ți-ai ascuns taina începutului).

Îngăduie-mi să-mi înmoi buza
în apa izvorului
să-i simt prospețimea lui
revigorantă însuflețitoare.

Colectivul redacțional

Director: prof. Otilia BĂLAȘ

Secretar de redacție: Pr. Olimpiu TODOREAN

Tehnoredactare computerizată: Pr. Olimpiu Todorean

Adresa: Redacția CALEA DESĂVÂRȘIRII
Str. Gen. Magheru, 3/5 - ORADEA -3700 (BH)